

огръбно отъ месечината. Той я погледна и се позасмѣ.

— А на Милена, — рече, — ще дамъ отдѣлно нѣщо. Какво е, нѣма да кажа сега, ама като му дойде времето, ще ѝ го дамъ.

Работили бѣха добре, той се поразпусна и накара Милена да му изпѣе „Милень Милени думаше“. Той обичаше тая пѣсень, защото сжщо както въ нея, снаха му се казваше Милена, а синъ му, нейниятъ мжжъ — Милень. Като я слушаше, драго му бѣше да гледа снаха си, и жалъ му бѣше за Милень, който наедно съ двамата си братя бѣше на война и не се знаеше дали и той и тѣ ще се върнатъ живи.

Какво стана после? Синоветѣ му си додоха живи и здрави, но той ги не позна: имаше смутъ въ душитѣ имъ, гледаха изкриво, сприхави бѣха и зли като подгонени вълци. Доде тежко време, всичко се повърна назадъ, като изтървана изъ баиръ надолу каруца. Най-напредъ войскитѣ, които бѣха заминали къмъ Кюстенджа и Тулча, започнаха да се връщатъ набързо — точеха се деня и нощя, въ дъждъ, въ калъ, въ студъ, гладни, изнемощѣли. По селата се отбиваха войници и тропаха отъ врата на врата за коматче хлѣбъ като просяци. Колко набързо бѣха си отишли и каква мжка сж влачили, можеше да се види отъ туй, че когато напролѣтъ се стопи снѣгътъ, пжти-